

přicházejí v úvahu osobní poměry obžalovaného. Nálezací soud se domníval, že veřejný zájem výkonu trestu nevyžaduje, poněvadž čin se stal před delší dobou (pěti měsíci), zůstal bez následků a upadl v zapomnutí. Při tom však nálezací soud nehleděl na to, že závadný výrok svým obsahem řadí se k akci, kterou veřejný pořádek a obecný mír v republice již opětně byl napaden, a že již z toho důvodu jest nutno, by trestným činům tohoto druhu bylo přísně čeleno, k čemuž jest zapotřebí i výkonu trestu. Poněvadž již z tohoto důvodu je povolení podmíněného odkladu výkonu trestu vyloučeno, není třeba obírat se otázkou, zda u obžalovaného i bez výkonu trestu lze čekat, že v budoucnu povede řádný život. Bylo proto odvolání veřejného obžalobce v tomto směru vyhověno.

Čís. 3576.

Podmínkou účinné lítosti jest, by pachatel vrátil věc dobrovolně.

Beztrestnost podle § 187 tr. zák. jest vyloučena, odhodí-li při horkém činu přistižený pachatel ukradenou věc, an nemůže počítati s tím, že by ji mohl pro sebe zachrániti.

Ani zákon v § 188 a) tr. zák. nepovažuje vrácení za dobrovolné, když stíhaný pachatel odhodí odcizené věci.

(Rozh. ze dne 5. září 1929, Zm I 195/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 1. února 1929, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 176 II a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů :

K výtce vnitřního rozporu rozsudku ohledně nemožnosti uniknutí a toho, že obžalovaná byla teprve druhý den zatčena, stačí podotknouti, že nálezací soud posuzuje nemožnost uniknutí zřejmě jen ze subjektivního hlediska obžalované, podle toho, že musela s tím počítati, že bude jako pachatelka zadržena; logický rozpor zakládalo by snad objektivní zjištění nemožnosti uniknutí, toho však rozsudek neobsahuje. Ostatně jest otázka pronásledování obžalované pro správné posouzení věci bezvýznamnou, neboť nálezací soud vyloučil účinnou lítost v prvé řadě správně již s hlediska § 187 tr. zák., dovodiv, že obžalovaná neměla možnosti uniknouti a musela počítati s tím, že bude zadržena, ana Anna Řová byla na ztrátu peněženky hned upozorněna, a proto nevrátila odcizené věci dobrovolně, což jest podmínkou účinné lítosti. Nálezací soud zřejmě jen na bližší osvětlení pojmu dobrovolnosti poukázal správně k tomu, že ani zákon v § 188 a) tr. zák. nepovažuje vrácení za dobrovolné, když stíhaný pachatel odhodí odcizené věci; věc jest v podstatě táž, když pachatel byl přistižen při horkém činu a odhodil ukradenou věc, an nemohl počítati s tím, že by ji mohl pro sebe zachrániti; odhození věci — lze-li v něm vůbec spatřovati náhradu škody —

nebylo tudíž dobrovolné, nýbrž nutným důsledkem pachatelova přistižení a vylučuje proto, by se mohlo uznati na beztrestnost podle § 187 tr. zák. Ovšem uvedl nalézací soud zbytečně skutečnosti, poukazující k tomu, že poškozená obžalovanou stíhala, a dovolává se přímo i § 188 a) tr. zák., z čehož se zmateční stížnost snaží těžiti, uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. poukazem k tomu, že ukradené věci byly vráceny dříve, než kdo mohl mysliti na pronásledování. Zmateční stížnost však sama připouští, že při správném použití by se na souzený případ vztahoval § 187 tr. zák.; na něm jest pak založen i odsuzující rozsudek v rozhodující části svého odůvodnění a proto netřeba se blíže obíratí vývody rozsudku ani zmateční stížnosti, pokud se vztahují na zvláštní ustanovení § 188 a) tr. zák., ana jest beztrestnost obžalované vyloučena již pro zjištěný nedostatek skutkové podstaty účinné lítosti podle všeobecného ustanovení § 187 tr. zák. Zvláště je též bez významu přesně zjišťovati, zda a kým byla obžalovaná pronásledována a zda, po případě kdy při tom peněženku odhodila, takže i formální výtky neúplnosti v tomto směru jsou bezvýznamné.

Čís. 3577.

Péče o to, by nespotřebovaná zapalovadla a a nespotřebované náboje byly náležitě dělníky po skončení pracovní doby vráceny do skladu (§§ 105, 115 nař. ze dne 2. července 1877, čís. 68 ř. zák.) není osobní povinností zaměstnavatele; péče o to nemusí býti přenesena na osobu třetí, stačí ustanovení vedoucího dělníka; ten musí býti osobou způsobitou (nedbalost při výběru).

Na zaměstnavateli nelze se stanoviska trestního zákona žádati, by jeho dozor šel dále, než se mu zákony a předpisy nařizuje, neboť pak by veškeré podnikání bylo znemožněno, ježto by kontrola každého jednotlivého dělníka a jeho prací podnikatele úplně vyčerpala; podnikatel se musí proto spoléhat na orgány, které kontrolou určitých prací pověřil a na t. zv. přední dělníky, při jichž výběru musí zachovávat jistou opatrnost.

Výklad nařízení a povinností podle nich podnikateli příslušejících jest věcí soudu, nikoliv znalců.

(Rozh. ze dne 6. září 1929, Zm II 140/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 5. dubna 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku odsuzujícím jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Napadený rozsudek shledává zavinění obžalovaného v tom, že měl podle své povinnosti přísněji bdíti nad spotřebou výbušných látek, by